

Rebeka Kempbel

LUDA ZA MODOM

Prevela Milica Simić

Beograd, 2008.

*Mom suprugu, Entoniju, koji je obezbedio
ovoj knjizi najveći deo filozofije izložene u njoj,
mnoge šale i sve tačke sa zarezom.*

*Zahvaljujem se, takođe, Stefani Kebot
i Timu Farelui, na njihovoj stručnoj
pomoći i usmeravanju.*

*Poslednji i najbolji lek da se izleči ljubavna melanh-
lija je dopustiti im da dobiju ono što žele.
— Robert Barton, Anatomija melanholije*

*Al' ja sam uvek veran tebi, draga, onako kako umem,
Da, ja sam uvek veran tebi, draga, na svoj način.
— Kol Porter, Poljubi me, Kejt*

Prvi deo

USPON KETI KASTL

1.

KAKVI SMO BILI

Svakoga dana u šest sati i pet minuta čujem isto pitanje:

„Keti, šta si uradila?“

Za neke ljude bi ovo moglo da predstavlja pitanje prepuno značenja. Znaete ono – „šta si uradila sa svojim životom“; ili – „šta si sad zajebala“. Međutim, od mene, u tom trenutku, uvek dopre isti odgovor, isti vickasti odgovor:

„Skuvala sam kafu, ćaskala s devojkama, pokušala (i u tome nisam uspela) da nateram štampač da štampa, sredila nokte u manikirnici do nas, otišla na kafu s mlekom *Kod Dina* (i uputila svoj gotovo najlepší osmeh božanstvenom dečku, kelneru Danteu, ali, to ne kažem Peni), još malo ćaskala sa devojkama, doduše, ovog puta o kolekciji, telefonirala u fabriku (zašto oni ne mogu da nauče da govore engleski?), naručila sendvič iz *Krenksa*, ispovraćala ga, svađala se sa Francuzima, poslala dopise Harviju Niksu i u novu prodavnicu u Harogejtju. Sve ono uobičajeno.“

A onda Peni, teško dišući od razočarenje, što se dobro čuje kroz telefonsku slušalicu, uzvratil: „Znaš ti dobro na šta sam mislila. Šta si *uradila*?“

I onda ja odustanem. „Tri i po.“

„Nije loše, s obzirom na to da je utorak.“

„To je proketo dobro za utorak, ali, danas je sreda.“

„Pa, nije loše ni za sredu. Šta si ono rekla da si uradila?“

„*Tri i po.*“

„A šta je bilo u Bičing Plejsu?“

„Samo jedna i po.“

„Oh. Pa, dobro, to je, ipak... šest hiljada za dve prodavnice.“

„Pet.“

„Znaš da nisam dobra s razlomcima. Šta si ono rekla da si ti uradila?“

Pravo je čudo da sam ovoliko dugo ostala normalna.

Pretpostavljam da je kada sam počela da radim za Peni ona bila prilično dobra. Uostalom, mora se priznati da je ona sagradila *Peni Mos* od nečega što je bilo običan prodajni štand i pretvorila to u poštovanja vredan biznis i ime za koje su ljudi gotovo čuli, iako nas ponekad mešaju sa Ronit Zika ili Kerolajn Čarls ili, čak, bože me sačuvaj, sa Polom Kostelom. Dve prodavnice i veleprodaja su nas doveli dotle da poslujemo prilično dobro. Ljudi na televiziji su nosili našu odeću preko dana. Peni se, bez Hjuja, što je bilo prilično *sumnjivo*, pojavila u časopisu *Helou!* Pa dobro, *OK!* Ipak, kao što je to Peni ukazivala svakome ko je hteo da je sluša, imali smo posle toga veći promet. Jedna od ministarki u vladi je nosila naš kostim na sastanku svoje partije (svileni kostim boje kafe nalik pomalo otkačenom *šanelu*) i prvi put delovala ženstvenije od svojih muških kolega. Žene od karijere koje žele da deluju šik i šik žene koje žele da izgledaju kao da su žene od karijere, nose našu odeću. Sledeći put kada budete na nekom venčanju, osvrnite se oko sebe. Tamo, među gomilom drečave roze i *majmunsko da povratiš žute* videćete našu odeću: suptilnu, savršeno skrojenu, elegantnu.

Gde smo ono stali? Da, upravo kada smo počeli da stvarno dobro zarađujemo, Peni je počela da postaje sve ćaknutija. Uvek se držala nekih svojih modnih

tendencija. Imala je neku čudnu sklonost ka otmenosti i ljubav prema viskozi, na primer. Međutim, sada je počela da zaboravlja stvari. I da gubi stvari. Tu su bili i svi oni uobičajeni znaci početka senilnosti. Ukoliko vam zvučim surovom, to je zato što ona nije *moja* mama. Ona je Ludova mama. Oh, bože! Sve već sada postaje komplikovano. Moraću da vam sve razjasnim ili nikada nećete shvatiti o čemu pričam.

Ja se zovem Ketu Kastl, a ovo je priča o tome kako sam imala sve, pa to izgubila, a onda ponovo pronašla, ali ne potpuno isto i ne u potpuno istom obliku, a i, da budem sasvim iskrena (što mi, moram da priznam, i nije baš mnogo svojstveno), ne baš u svim pojednostima isto, barem do sada... Ova priča je uglavnom o meni, ali u nju su, takođe, uključene i sledeće osobe koje ću sada navesti, bez nekog posebnog redosleda:

Peni, moja poslodavka, Hjuova žena;

Hju, Penin muž;

Lijam, moja Velika Greška;

Džona, koji je gotovo postao moja Još Veća Greška, ali je, ipak, posle postao Dobra Stvar;

Veronika, moja odana i verna sluškinja, sve do sada i Ludo, koji je obožavano dete Peni i Hjuja i koji je *bio*, na samom početku, u trenutku kada se vi uključujete, moj voljeni i moj verenik.

Ima tu i mnogo drugih ljudi, prijatelja i poznanika, ali njih ćete upoznati onda kada ih upoznate. Odlučila sam da budem iskrena, tako da ćete možda uhvatiti sebe kako me doživljavate kao ženu koja voli da drugima zapoveda ili kao namigušu, ali, morate da pokušate da, čak i ako sam uradila neke ružne stvari i neke glupe stvari, ostanete na mojoj strani, zato što će se na kraju ispostaviti da sam ja, ipak, prilično dobra, to vam obećavam.

Pa, da počnem. Kao i svi drugi, i ja živim u Londonu. Kao gotovo i svi drugi, živim na Primrouz Hilu, delu Londona gde Kemden prestaje da bude užasan, a Ridžens park prestaje da bude dosadan. Kao i ne baš svi, ali i kao priličan broj drugih, ja radim u modi. Nisam modni kreator, ali ko god da radi u modi reći će vam da je najvažnija osoba u bilo kojoj kompaniji direktor proizvodnje. To svi mi znamo. Šta je, ionako, kreator? Smutljivac sa Ist Enda koji zna šta da ukrade ili s kim da se tuca. Ili, kome da pusti da ga tuca. Čak ne ni originalni lopov, već parazit parazita. Svraka koja krade deliće bleštavih ukrasa koje su druge svrake već pre nje ukrale. Luzeri iz umetničkih škola koji previše dobro crtaju da bi uspeli kao slikari, suviše su isprazni da bi bili predavači, suviše glupi da bi bili nešto drugo. Ja ih obožavam, ali ne želim da budem jedna od njih. Uostalom, mi već imamo kreatora u našoj kompaniji. Mi imamo Peni. A Peni ima mene.

Počela sam radeći u prodavnici. U izlogu je stajao oglas: „Traži se prodavačica. Poželjno radno iskustvo.“ Pa, dobro, ja sam imala iskustvo. Razgovarala sam sa Peni i Hjuom. Ponašala sam se istovremeno i kao devojčica i kao odrasla osoba; kao devojčica prema Hjuu, a kao odrasla osoba prema Peni. Prodavnica se nalazi u jednoj uličici na samom uglu s ulicom Ridžent. Kada se gleda sprema deluje prilično malom, ali unutra se pruža unedogled, a stepenice se penju ka nebu. Moram da kažem da počinje kao prodavnica, zatim se pretvara u atelje gde se izrađuju uzorci, a na vrhu se nalazi kancelarija. Ja provodim većinu vremena na vrhu sa Peni koja svakoga dana ide kući u četiri sata, osim petkom, kada odlazi u tri. I zato mi ona uvek telefonira u šest sati i pet minuta da bi saznala šta smo uradili. Devojke u prodavnici me ne vole mnogo. Mi uvek ćaskamo kad god siđem

dole da vidim šta se dešava, ali znam da me ogovaraju čim okrenem leđa. Prodavnice su jednostavno takve – nema ništa drugo da se radi. Ukoliko se ne govori o debelom dupetu i opuštenim grudima neke mušterije, onda se govori o gluposti i okrutnosti šefova, a u tu sortu spadam i ja. Njima se ne dopada način na koji sam napredovala u svojoj karijeri, ostavivši njih za sobom. One misle da ja mislim da sam sada previše dobra za njih, što ja stvarno i mislim, a i jesam. Ipak, naš rat je hladan i uglavnom uzima oblik durenja i tvrdoglavosti kada se određuju smene.

U ateljeu stvari stoje drugačije. Tamo je problem što ja moram da im kažem onda kada nešto nije u redu. Moram da ih nateram da rade stvari koje ne žele da rade, a onda moram da ih nateram da ih ponovo urade. Moram da im sve govorim. Peni je prevelika dama da bi se brinula o takvim stvarima kao što su istegnuti okovratnici, labavi rajskeršlusi, loše umetnuti rukavi, aljkavo urađena postava i opušteni štepovi. A to onda, naravno, znači da ja moram da nastupim kada Toni, naš nepouzdana, temperamentni i iracionalni, ali potpuno neophodni majstor za izradu uzoraka, izliva svoj bes, psujući na malteškom i kidajući delove pamučne tkanine na uske bele trake. Ja sam ta koja mora da izdrži otvoreno neprijateljstvo koje prema meni pokazuje Mendi, obučena u pantalone sa šarom leoparda i njemu sličnom naravi.

Međutim, meni sve to nije bilo važno. A zašto mi nije bilo važno? Zato što je moj život bio savršen.

Pesnikinja je umrla na trgu gde je moj stan. Čitala sam jednom njene pesme, ali u njima je stalno bilo samo *ja, ja, ja*. Naravno, to nije moj stan. On je Ludov. Ali, izgleda kao da je moj. Ja sam ga učinila svojim.

Sve osim cigli i škriljevca sam ja izabrala. Izbacila sam Ludove drangulije – njegovu otrcanu staru fotelju, njegove grozne nasleđene porodične zavese; slike mrtvih ljudi. Sada imamo čiste linije, blistavi drveni pod, roletne koje čine sobu svetlijom, a ne tamnijom kada su spuštene. Uvek ima cveća. Ludo mrzi cveće. „Shvatio bih da ima neku svrhu kada bi čovek mogao da ga jede.“ Njegove užasne stare knjige su proterane u radnu sobu – *Smrdljivu sobu*, kako sam je ja zvala.

Ludo. Svi su voleli Luda. On je bio tako bespomoćan. Izgledao je kao potpuno nasumično nabacana gomila odeće, kose, cipela i boca s pivom koja je nekako oživela. Pokušala sam sa njim da uradim ono što sam uradila sa stanom, ali nije mi uspelo. To je bilo kao da pokušavaš da izglancaš antilop. Bar sam uspela da ga nateram da se ošiša, što je bilo nešto, iako se i tome opirao na svoj usporeni, ali istrajni način.

Ono stvarno smešno kad je u pitanju Ludo jeste da je on bio nastavnik. A čak nije ni morao to da radi. Mogao je da bude bilo šta. Bio je jako pametan. Ipak, umesto svih drugih mogućih stvari, on je odabrao da predaje engleski u školi u Lambetu – onoj vrsti škole u koju čak i profesori idu noseći nož. Pretpostavljam da je to bio njegov način prkošenja roditeljima. Ili, bolje rečeno, Peni. Ludo je provodio po celu noć oce-njujući zadatke u *Smrdljivoj sobi*. Imao je neke svoje stavove o pitanjima obrazovanja i reformi školstva, ali to niko ni od naših prijatelja nije slušao.

Bilo je stvarno lako zavesti Luda. Odmah sam mogla da zaključim da mu se sviđam zato što je pocrveneo kada smo se upoznali. Tada sam još radila u prodavnici i on je došao kod Peni. Iako je bio avgust nosio je čupavi sako od tvida.

„Da li je mama tu?“ pitao je Zulejku, Libanku koja je tamo provela nekoliko godina ne radeći baš mnogo, ukoliko ne računate to što je imala lepu kožu

kao da je nešto radila. Pre nego što je uspela da mu odgovori, ja sam zgrabila priliku. „Ona je na ručku sa ljudima iz *Voga*. Ti mora da si onaj genije. Ja sam Ketii Kastl.“ Pre nego što je shvatio šta se dešava, izvela sam ga odatle i odvela u *Slekers* bar. Dok smo ispijali prvu bocu vina, prošli smo u sporoj silaznoj spirali njegove omiljene knjige, njegove omiljene filmove, njegov posao, njegove ljubavi, njegove mržnje, njegov unutarnji očaj, njegovu bolnu usamljenost, njegovu porodicu. Uzdisala sam i klimala glavom, vlažnih očiju i pokazujući simpatiju. A onda, manevrom kakav se može pronaći u svakom priručniku, izvela sam ga iz tog mračnog mesta i pokazala mu da život može da bude zabavan. Šalila sam se, flertovala, blistala i u spirali smo se peli, poput lovaca na bisere, dok smo ispijali drugu bocu vina. Učinila sam da deluje kao da je on taj koji je zabavan: smejala sam se kada je počeo da se šali, približila mu se, nagla ka njemu, dodirnula mu ruku.

I znate, stvarno se nisam skroz pretvarala. Ispod sve te kose, i paučine i pljesnivosti, videla sam savršeno zgodnog muškarca, sa divnim stidljivim osmehom i očima koje sam poželela da poljubim. Čak i da on nije predstavljao veliku šansu za mene, ipak bih se zaljubila u njega.

Vratili smo se malo pre Peni – uvek sam dobro procenjivala vreme potrebno za ručak. Zulejka se pušila od besa, ali to nije bilo važno. Peni je ušla i uhvatila Luda u svoj kao i uvek preterano jak zagrljaj i istog sekunda, uz pomoć svoje poznate lukavosti, ona je sve znala.

„Dragi, da li si smetao devojkama?“ rekla je i ne sačekavši odgovor odvukla Luda gore uz stepenice da bi mu napisala ček. Ipak, kada se vratio, nakon dugih, dugih pola sata, upitao me je za moj broj telefona i njegova sudbina je bila zapečaćena. Naravno, Peni se

borila protiv toga. Ona me je jako dobro shvatala. Pretpostavljam da je to zato što smo prilično slične ili se samo radi o tome da ona uvek misli ono najgore o ljudima, a ono najgore se, ovom prilikom, ispostavilo kao istinito? Uvek sam imala saveznika u Hjuu. Hju voli žene, a što su one lepše, to ih više voli. A što god da bi mogli da kažu u prodavnici ili u ateljeu ili bilo gde drugde, ja jesam lepa. Hju je uvek verovao da sam ja dobra za Luda. „Ti si previše dobra za Luda“, govorio je. „Ti činiš da on prevazilazi sebe. Učinila si da prestane da kuka i zavija sve vreme kao vuk u jazbini.“ Bilo je jasno da Ludo za njega predstavlja razočarenje. Hju je bio krupan i ćelav i uspešan i samouveren. Poslao je Luda u svoju staru školu, nadajući se da će ga pretvoriti u svoju kopiju. Umesto toga, jadni Ludo je odatle izašao slomljen i zlovoljan, što je izazvalo veliko očajanje kod Hjua i Peni, a onda je, uprkos neverovatno dobrim ocenama, odbio da se prijavi za Univerzitet u Oksfordu, već je, umesto toga, otišao u neki koledž u Velsu. „Čak im ni zgrada nije od crvenih cigli“, jadikovao je Hju. „Izgleda kao bugarska nuklearna elektrana.“

Uvek mi je bilo teško da poverujem da su Hju i Peni bračni par. Hju je bio bogatun, od toga jednostavno nisi mogao da pobegneš. Imao je onaj lažni sjaj kakav izgleda samo bogati ljudi nose sa sobom, čak i u kasnim srednjim godinama. Ni nalik mojim roditeljima. Ni nalik, pretpostavljam, Peninim roditeljima. Peni je bila glumica. Ona je ponekad ređala naslove televizijskih serija iz šezdesetih godina za koje nikada nisam čula. Govorila je o nekoj predstavi. Bilo je reči i o nekoliko filmova. Šon Koneri je bio spomenut, ali nisam nikada shvatila u kom tačno kontekstu. Govorila je da je sve to odbacila zbog Hjua i Luda. *Peni Mos* – što je bilo njeno devojačko ime – počelo je kao hobi. Peni je sama pravila sebi odeću šezdesetih godina – marame za glavu, šašavi pončoi

sa odgovarajućim beretkama, takva vrsta stvari, pretpostavljam. To se dopadalo ljudima. Onda je počela da ih prodaje svojim prijateljima. Sledeće je bilo da je subotom držala štand u Portobelu, tek zabave radi, u stvari. A onda je otvorila svoju prvu prodavnicu.

U to vreme su Hjuove aktivnosti – posao u Sitiju, ulaganja, spekulacije na berzi – počele da pomalo „stagniraju“ kao što je on to govorio. A onda, početkom osamdesetih, stigli su do tačke kada je *Peni Mos* počela da donosi više novca nego što je on zarađivao. Umesto da prihvati izazov, on je kapitulirao. Povukao se i počeo da igra golf. Peni ga je povremeno dovlačila u kancelariju, da bi joj pomogao oko zapošljavanja i otpuštanja ljudi, ali i to je bilo tek simbolično. Izgleda da njemu to nije smetalo. Kupio je divnu kuću u Kensingtonu. I dalje ima neke investicije, a *Peni Mos* odlično radi. „Zašto uopšte raditi“, ponovo ga citiram, „kad možeš jednostavno da uživaš?“ Ipak, sve to je dovelo do pomeranja težišta moći u njihovoj vezi. A Peni nije bila od onih koje će da propuste priliku. Kada se Hju povukao, ona je napredovala. Bila je privlačna kao mlada žena (videla sam – a ko nije – fotografije), ali kao žena u izvesnim godinama, bila je zapanjujuće lepa. Išla je svake godine u Kan za vreme filmskog festivala i postojala su govorkanja o njenim vezama sa neverovatnim ljudima. Da li je moguće da ju je Piter Selers stvarno zaprosio jedne noći s mesečinom na jahti dok su večerali sa francuskim ministrom kulture. Ona je tvrdila da je zadržala prsten kao uspomenu kada je on odbio da ga primi natrag. Da li joj je Marčelo Mastrojani stvarno predložio „trojku“ sa jednom starletom iz Skandinavije? Peni je obično govorila o ovakvim stvarima nekako čežnjivo, kao da je to više bilo nešto što je želela da se desi, a ne kao da je uspela u tome, ali Ludova mrzovoljna ćutnja kada su ove teme bile u pitanju davala

im je neku vrstu autentičnosti. Imala sam osećaj da su ga u školi zezali zbog nje. Bilo mi je teško da se ne smejem, bilo da su te priče bile istinite ili ne.

Međutim, sve je to prošlost. Prelazim na stvar. Ludo je bio moj, što god da je Peni o tome mislila. Živeli smo zajedno u stanu u Primrouz Hilu i bili smo vereni, iako Ludo nikada nije mogao da se tačno seti kada ili kako me je zaprosio. Kada je postalo jasno da ne može da me izbací iz Ludovog života (pokušala je i ucenjivanjem i podmićivanjem), Peni je ispravno zaključila da treba da me dovede u kancelariju, da bi izbegla sramotu zbog činjenice da se njen slatki dečko spetljao sa prodavačicom. Proglasila me je asistentkinjom Kerol, tadašnje direktorke proizvodnje. Ali, Kerol je sigurno znala šta je čeka i nakon nedelju dana, na olakšanje svih, otišla je da bi radila volonterski u Egiptu i nikada se više o njoj nije ništa čulo. Meni se dopadalo da verujem da ju je pojeo neki krokodil. Znam da bi ovo moglo da sugeriše da nisam dovoljno velikodušna, ali sam se prilično bavila razmatranjem pitanja da li je bolje da te pojede krokodil ili ajkula. Krokodili su mi se uvek više sviđali, zbog Tarzana. Vidite, uvek sam mogla da zamislim sebe kao Džejn, a činilo mi se da ajkule, uglavnom, jedu Australijance, a da zamislim sebe kao Australijanku nije dolazilo u obzir.

Dobivši novi posao, uskoro sam otkrila da sam dobila i nove prijatelje. Svet mode u Londonu je prilično mali. Ima šestoro ljudi koje morate da poznajete. Uđite u taj posvećeni krug i nikada više nećete propustiti nijednu žurku i nećete ići na branč sami. Iako nisam u potpunosti ušla u taj krug, bila sam bar poput mesečevog satelita u orbiti oko planete koja je deo tog kruga, a za sada je to bilo dovoljno.

A onda – da li je moguće da je to bilo samo pre devet meseci? – došao je Penin telefonski poziv i moj uobičajeni vickasti odgovor. Ali, to nije bio kraj razgovora.

„Keti, draga...“ Loš znak je to „draga“.

„Da, Peni?“

„Ima nekih problema u magacinu. Kavafi kaže da ne može da pronađe postavu koja mi treba. Znam da je tamo negde. Da li možeš da odeš tamo sutra ujutru i proveriš? Nema nikog drugog od koga bih to mogla da tražim. To možeš da uradiš kad kreneš na posao.“

Napravila sam facu i prošištalala tri puta „sranje“ i „jebiga“. Magacin je predstavljao ono najgore u mom poslu. Grozno skladište u Majl Endu, mnogo žena koje tamo mučno rade i čiji su životi previše grozni da bi se o njima uopšte i razmišljalo. Kavafi je bio stari Grk koji je vodio magacin, sa svojim sinom, idiotom po imenu Ejndžel. A to „na putu na posao“ je bilo tipično za Peni. Majl End mi je bio na putu ka poslu onoliko koliko mi je dupe na putu ka laktu.

„Nemoj da praviš takvu facu, Keti“, rekla je Peni, što je bilo prilično pametno od nje, s obzirom na to da su se kilometri telefonske žice nalazili između nje i moje grimase. „Imaš Pariz za tri dana. Njemu se raduj, a Majl End te, ionako, neće ubiti.“

Pariz je značilo *Premijer vizion* – najveći sajam mode na svetu. Protekle dve godine išla sam tamo sa Peni, kao njena *Katica za sve*. To je predstavljalo potpunu suprotnost u odnosu na Majl End, dobro nasuprot lošem.

„A, uostalom“, dodala je sa svojim karakterističnim odsustvom smisla za logiku, „zar ne ideš večeras na zabavu? *Ja* nisam bila mesecima na nekoj zabavi, a *ja* se ne žalim.“

„A šta je sa koktelom u peruanskoj ambasadi prošlog četvrtka na kojoj je promovisano predivo koje se dobija od vune lame?“

„Draga, to je bio posao, a ne zadovoljstvo. Ja i dalje ne znam ništa o tom predivu, a to je bio glavni razlog zašto sam tamo otišla.“

„Ali, zar se nisi napila i morali su da te spreče da ne zagrižeš zlatne širite nekog generala, jer si htela da proveriš da li su stvarno zlatne?“

„Samo sam se šalila. A on i nije bio pravi general. Ali, imao je tako muževne... brkove.“ Usledila je pauza dok se Peni dala u sanjarenje o romantičnom Latinoamerikancu, ili, bar kako sam to ja zamišljala, kako ju je oteo neki pukovnik kojeg je očarala i o avanturama sa divljim gaučosima, dvorskom udaru, prisilnom venčanju, masi koja ju je obožavala, metku atentatora, krunisanju... „U svakom slučaju“, nastavila je tobožnja kraljica Perua, „to nije bila *prava* zabava. Ono što ja želim je zabava na kojoj ima paparaca i slavni ličnosti. To nije zbog mene, to znaš: to je zbog dobrobiti kompanije. Nama je potrebno... nešto od toga, nešto, znaš, višeg ranga.“

„Pa, zašto onda ne dođeš večeras?“ To sam rekla samo zato što sam znala da neće doći.

„Ne budi smešna, Ket. Ne pada mi na pamet da dolazim nepozvana na neku zabavu, a čak ni ne znam gde se to dešava.“ Bila sam pomalo zabrinuta zbog uživanja s kojim je izgovorila „dolazim nepozvana“, što je sugerisalo da za nju ta ideja poseduje izvesnu draž.

„Slušaj, Peni“, rekla sam, „dođi ili nemoj da dođeš, to zavisi od tebe. Sada moram da krenem kući, nemam pojma šta ću da obučem.“

„Oh. OK. A Majl End – ne zaboravi da poljubiš Kavafija u moje ime, hoćeš li?“ rekla je.

„Naravno, Peni“, rekla sam, susprežući s naporom od kojeg su mi oči zasuzile, provalu psovki i kletvi.